

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **I. S.**, zastoupeného JUDr. Zuzanou Artnerovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Vodičkova 17, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 5. 2004, č. j. 64 Az 10/2004 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 5. 2004, č. j. 64 Az 10/2004 - 23, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 18. 12. 2003, č. j. OAM-6358/VL-07-04-2003, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, neboť těmto důvodům pro udělení azylu nelze podřadit snahu stěžovatele legalizovat svůj pobyt v České republice, kam přicestoval proto, že na Ukrajině měl problémy v důsledku toho, že prohrál vysokou částku v kartách.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejíž důvod spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Podle jeho názoru krajský soud

na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci. Dále nebyla provedena všechna šetření nutná k objasnění rozhodujících okolností rozhodných pro náležité a řádné posouzení věci. V jeho případě se nejednalo jen o potíže se soukromými osobami, ale o vyhrožování osobami spojenými s organizovaným zločinem. Tito bandité ho odvezli do lesa, kde ho zmlátili s tím, že pokud do dvou týdnů nedonese peníze, tak mu uříznou hlavu. Orgány zastupující a reprezentující státní moc odmítají poskytovat ochranu, na níž má podle formálně platných zákonů jako občan právo. Stěžovatel také vyjádřil nesouhlas s tvrzením, že důvodem pro podání žádosti o udělení azylu měla být jeho snaha o legalizaci pobytu v České republice. Je přesvědčen, že u něj jsou splněny podmínky podle § 12 zákona o azylu a že u něj existuje překážka vycestování. Závěrem konstatoval, že na Ukrajině nejsou dodržována ani základní práva zaručovaná Ústavou a jejich porušování není trestáno. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. Žádost stěžovatele o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť tento v průběhu správního řízení vůbec netvrdil, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Zmiňoval pouze obavy z výhrůžek soukromých osob, které od něj násilím požadovaly zaplacení částky prohrané v kartách. Tento důvod však mezi důvody udělení azylu uvedené v § 12 zákona o azylu zjevně nepatří. Ministerstvo je proto přesvědčeno, že zcela důvodně aplikovalo ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Zákon o azylu vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12, § 13 a § 14 stanoví také vylučující důvody, při jejichž naplnění nelze žadateli azyl udělit. Tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a 16 zákona o azylu. Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 citovaného zákona.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že podmínky pro udělení azylu splňuje cizinec, je-li ve vztahu k jeho osobě zjištěno, že je pronásledován, respektive má odůvodněný strach z pronásledování, z důvodů uplatňování určitých politických práv a svobod či politických názorů nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité skupině

obyvatel (rasové, náboženské, národnostní, sociální). Za pronásledování se pro účely zákona o azylu považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovýmto jednáním. Stěžovatel v žádosti o udělení azylu uvedl, že vlast opustil ze strachu o svůj život, měl problémy s bandity, protože prohrál v kartách pět tisíc dolarů. Při pohovoru stěžovatel zopakoval důvody uvedené v žádosti a dále uvedl, že neměl jiné osobní problémy a nikdy neměl potíže se státními orgány na Ukrajině. V zemi původu se s žádostí o pomoc na nikoho neobrátil, protože z vyprávění kamarádů se dozvěděl, že policie nepomůže. Na Ukrajině nepracoval a tedy nemohl dluh uhradit. Za poslední peníze si vyřídil vízum a přijel do České republiky. Když mu vízum skončilo, obdržel vyhoštění, ale do vlasti se nechce vrátit. V případě jeho návratu do vlasti se obává jednání ze strany banditů. Stěžovatelem tvrzené problémy se soukromými osobami na Ukrajině za situace, kdy stěžovatel ani nevyužil možnosti ochrany ze strany státních orgánů v zemi původu, nemohly být proto hodnoceny jako pronásledování z důvodů stanovených v ustanovení § 12 zákona o azylu, což také v souladu se zákonem dovodilo jak ministerstvo, tak i krajský soud.

Námitku stěžovatele o nedostatečně provedeném šetření, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou. Ministerstvo si pro rozhodnutí opatřilo dostatek podkladů, když vycházelo z tvrzení stěžovatele uváděných v návrhu na zahájení řízení a v pohovoru k důvodům návrhu. Takto zjištěný skutkový stav nelze, zejména s ohledem na skutečnosti uvedené stěžovatelem ve správním řízení, považovat za nedostačující k rozhodnutí, zejména když stěžovatel neuvedl, jaké další důkazy měly být provedeny. Proto Nejvyšší správní soud v řízení neshledal vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel dále jako důvod podání kasační stížnosti výslovně označil ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel však namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí krajského soudu pouze v obecné rovině, aniž by ke svým tvrzením o porušení citovaného ustanovení uvedl konkrétní argumentaci. V rozsahu tohoto důvodu proto pro jeho nekonkrétnost a neurčitost nemohl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumat.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil bez jakékoliv argumetnace nesouhlas s tvrzením, že důvodem pro podání žádosti o udělení azylu měla být snaha o legalizaci pobytu v České republice, je nutné v tomto směru odkázat na odůvodnění výše uvedené k § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť Nejvyšší správní soud nemůže na základě takto neurčitě formulovaného bodu nezákonnost rozsudku přezkoumat.

Rovněž tak poslední námitka stěžovatele týkající se nedodržování základních práv zaručených ústavou na Ukrajině je nedůvodná, neboť se jedná o obecné tvrzení bez jakéhokoliv vztahu k jeho osobě.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu